

**Duch Svatý činí jeho Božího zákona sladkým a jeho tíži lehkou,
abychom Boží přikázání dodržovali s velikou snadností, ba dokonce s potěšením...**

Vavřínek z Brindisi

Drazí přátelé!

Prožili jsme duchovně zvláštní období, bez aktivní účasti na bohoslužbách, jenom s možností vzbuzení dokonalé lítosti a duchovním svatým přijímáním. Je to dějinně výjimečná událost a neopakovatelná zkušenost. Ale vcelku se odhodlám říct, že je to nesmírně obohacující, protože přišlo k vážné trhlíně ve zvykové víře, která sice má svoje pozitiva, ale může člověka vtáhnout do jistých kolejí, kde si přestane uvědomovat, že víra je především vztah k Bohu a ne pouhé vyplňování nějakých úkolů, které jsou mi uloženy.

Právě slavení Letnic je momentem, kdy se můžeme zamyslet nad působením Ducha Svatého v mém životě. Ježíš slibuje, že nám pošle Přímluvce. Je to pro každého z nás ujištění o neustálém spojení s Bohem, který osvobozuje, který vede a vtahuje člověka do prostoru specifické lásky. Žijeme v době, kdy potřebujeme prožívat především osobní setkání s Bohem. To je nejúčinnější evangelizace, protože v sobě má potenciál osobní zkušenosti a dodává víře prožívaný rozměr Boží lásky. Proto je tak důležité nepoukazovat na církev jako instituci, která se řídí jistými zákony, má svůj řád a požadavky, ale spíš žít a prožívat to, co Bůh pro mě skutečně znamená, v čem se dotýká mého osobního života.

Papež František vícekrát ve svých promluvách teologům zdůraznil, že teologie je věda, které by neměl být cizí experiment. To znamená mockrát jít i přes hranici toho, co bylo závazné doteď. Vyplatí se spekulovat a riskovat, abychom se posunuli dál a získávali nové

impulsy Ducha Svatého. Dnes se ozývají mnohé hlasy ultra konzervativních kruhů a lidem to nahání strach. Často slyšíme tvrzení o ztrátě posvátna a úcty, o šlapání po prastarých tradicích. Mockrát je to podpořeno pofiderními zjeveními. Myslím, že křesťan se nesmí bát riskovat. Pokud je věrný evangeliu a neztratí ze svého duchovního pohledu Krista, jeho život je krásou prožívanou ve svobodě. Nedávno jsem četl o nějakém jezuitském klášteře v Indii, kde se praktikuje zen meditace.

Vyvolalo to mnohé otázky a samozřejmě i podezření, zdali ten klášter neodešel cestou buddhismu. Mnozí však poukázali na to, že tu jde ne o změnu objektu víry, ale jenom o techniku meditace. Koneckonců před roky takovou reakci vyvolaly knížky známého kněze Anthony de Mella. Dokonce v některých zemích byly zakázané.

Drazí přátelé, právě nedávná zkušenost epidemie nám dokazuje, jak církev vedená dary Ducha dokázala využít bohatství svých prostředků a oslovit a naplnit věřící duchovně. Nesmíme se bát ani novinek

v liturgii, vždyť je to možnost zažít pestrou paletu bohatství apoštolských časů. Křesťan se musí stále obnovovat a vnímat nabídky ne se strachem, ale s radostí, a sám být tvořivý a nabízet osobní zkušenosti.

Okolnosti nám nedovolili slavit Velikonoce, a tak věřím, že aspoň oslava Letnic nám to nahradí v plné míře a že nebudeme jenom stádem, které nepřemýšlí a je bez názoru, ale staneme se plodným prostorem Ducha v duchu.

o. Marian

Kde je Bůh v době koronaviru?

Máme-li Bohu důvěřovat, potřebujeme přesvědčivý důkaz o tom, že je dobrý. Proto bych vás v této chvíli chtěl poprosit, abyste věnovali pozornost jádru křesťanského učení, bez ohledu na to, jste-li s ním obeznámeni, nebo je pro vás nové. Snažte se ho pochopit dříve, než dojdete k závěru, že víra v Boha a existence koronaviru či jakékoli jiné pandemie, nemoci či porušenosti přirozeného světa se neslučují.

Křesťanství prohlašuje, že člověk Ježíš Kristus je vtělený Bůh, že sám Stvořitel se stal člověkem. V jádru křesťanské zvěsti stojí smrt Ježíše Krista, jenž zemřel na kříži za hradbami Jeruzaléma. Okamžitě se vynoří otázka: je-li Ježíš vtělený Bůh, co dělal na kříži? Znamená to přinejmenším to, že Bohu není lidská bolest a utrpení vzdáleno, protože obojí zakusil.

Křesťan tedy není ani tak člověk, který vyřešil problém bolesti, utrpení a koronaviru, jako spíše někdo, kdo poznal Boží lásku a důvěřuje Bohu, který sám trpěl na kříži. To je však jen část příběhu. Kdyby bylo Ježíšovo utrpení jeho poslední akcí, už bychom o něm nikdy neslyšeli. Jenže to nebyl konec. Zvěst, která způsobila v Jeruzalémě o tehdejších prvních Velikonočních poprask – zvěst, která v prvním století uchvátila celý svět – byla o tom, že Ježíš smrt porazil: vstal z mrtvých a sám se nakonec stal Soudcem lidstva.

A to je nesmírně důležité, protože právě to je základní potíž, se kterou si ateistický svět neví rady: problém konečné spravedlnosti. Jak všichni víme, nescetné miliony lidí zažily během historie strašné bezpráví. Jejich bídný život jednoho dne skončil, aniž by se jim dostalo jakéhokoli zadostiučinění. O mnoha obětech koronaviru bude bezpochyby platit totéž. Tito lidé za svého života nedošli spravedlnosti. Ateisté tvrdí, že smrt je konec a že neexistuje žádný posmrtný život, v němž by mohlo být spravedlnosti učiněno zadost. Není-li žádný poslední Soudce, neexistuje ani žádná konečná spravedlnost.

Vzkříšení však zvěstuje, že spravedlnost není iluze a že naše touha po spravedlnosti není marná. Zločinci, teroristé a všichni zlí lidé na tomto světě budou jednoho dne pohnáni před soud. Když se snažím toto tvrzení vysvětlit ateistům, zpravidla řeknou, že spravedlnost je třeba prosazovat na tomto světě. S tím samozřejmě souhlasím – křesťan je povinen prosazovat spravedlnost na tomto světě. Ale je třeba upozornit na to, že tím se otázka konečné spravedlnosti zdaleka nevyřeší. Ateismus už z povahy věci žádnou konečnou spravedlnost nezná. Ateismus náš smysl pro morálku uráží.

Z biblického pohledu je naopak konečná spravedlnost velmi reálná. Za morálním zákonem stojí autorita: Bůh, který také bude tento zákon obhajovat. V důsledku toho nastane poslední soud, na kterém bude souzeno každé bezpráví, jakého se kdy lidé na zemi od počátku až do konce dopustili. Dokonalé spravedlnosti bude učiněno zadost. Spravedlnost není fraška.

Když Pavel, apoštol křesťanů, přednášel filozofům ve shromáždění na athénském Areopagu, řekl svým posluchačům, že Ježíš byl vzkříšen z mrtvých a byl ustanoven Soudcem tohoto světa. Tato skutečnost je nám zárukou, že nakonec dostaneme na všechny zásadní otázky, které si lidstvo klade, definitivní odpověď.

Člověk má sklon domáhat se, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Ale když dojde na konečnou spravedlnost, má zároveň sklon reagovat podrážděně, protože konečná spravedlnost nastoluje otázku, jak si před Bohem stojíme my sami. "V takového Boha bych věřit nemohl," říkají lidé, kteří proti morálnímu zlu protestují a dávají Bohu za vinu, že nezasáhne! Problém je v tom, jak se stavíme ke konečnému soudu: my totiž Boží zásah vítáme jen za předpokladu, že je to zásah do života druhých, ne do našeho.

Snadno umíme rozpoznat zlo v druhých lidech, ale ne sami v sobě. Takže když přemítáme o tom, co by Bůh měl udělat, většina z nás má za to, že Bůh by měl skoncovat se všemi těmi zlými lidmi kolem nás. Ani nás nenapadne, že by měl skoncovat s námi. Vždyť my vlastně vůbec nejsme tak špatní.

Bible však učí, že "všichni zhřešili a postrádají Boží slávu". Nikomu z nás se nepodařilo své morální zásady dodržet, natož pak zásady Boží. Desatero je toho jasným důkazem. Bez ohledu na to, jestli si to uvědomujeme nebo ne, potřebuje každý z nás vyřešit problém hříchu a viny, který stojí mezi námi a Bohem.

V křesťanství toto řešení nabízí kříž Pána Ježíše a jeho vzkříšení. Tyto události nejen dávají odpověď na problém zla a bolesti, na problém spravedlnosti, ale také nás upozorňují na význam jména "Ježíš" – "on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů" (Mt 1, 21). Díky Ježíšově smrti a jeho vzkříšení naleznou odpuštění ti, kteří budou činit pokání ze svých zlých skutků (což znamená, že "se od nich odvrátí"). Ti, kteří sami přestanou k lidské bolesti a utrpení přispívat, ti, kteří uvěří v Ježíše jako svého Pána. Ti získají pokoj s osobním Bohem, který stvořil a udržuje vesmír. Dostanou nový život a novou sílu a mimoto také příslib světa, v němž už žádné utrpení nebude. Křesťanství tím nekonkuruje žádné jiné filozofii ani žádnému jinému náboženství, a to proto, že žádné z nich nenabízí odpuštění a pokoj s Bohem, který lze zažívat již na této zemi a který bude trvat na věky. Křesťan tedy není člověk, který problém utrpení vyřešil, ale člověk, který Boha, jenž za něj trpěl, začal milovat a důvěřovat mu.

DVĚ KORUNY

Můžeme se snad díky tomu vyrovnat s katastrofami a pandemiemi lépe? Koronavirus získal své jméno díky tomu, že se viditelně podobá koruně (latinsky "corona"). Koruna je symbolem moci a autority – a tento virus má nad námi lidmi opravdu obrovskou moc. Pouhým okem je sice neviditelný, ale povšimněte si, k čemu všemu miliony – vlastně miliardy – lidí donutil, co všechno kvůli němu naopak dělat nemůžeme. Důrazně nám také připomíná, jak jsme zranitelní. Člověk na svou smrtelnost často zapomíná. Koronavirus dokládá, že náš vztah ke stvoření a také vztah stvoření k nám není v pořádku. A že se to nestalo náhodou. Ale existuje ještě jiná koruna, která je naší nadějí: trnová koruna, kterou vložili Pánu Ježíši u soudu na hlavu předtím, než byl popraven. Tato koruna dokládá, jak hluboká je propast mezi stvořením a jeho Stvořitelem. Zemi stvořil Bůh, ne my. Nejsme jejími majiteli, přestože o to usilujeme. Jsme jen nájemníky a správci a máme v této věci nedostatky – mnozí z nás si zpackali život nebo ho zpackali druhým, nemluvě o tom, co jsme provedli s planetou. Není možné připravit pro lidi dva ráje: jeden v obecnství s Bohem a druhý bez Boha. Koronavirus velmi rychle bortí naše iluze o tom, že na zemi vybudujeme dokonalý svět. Naše původně netečné, či dokonce samolibé reakce se jeho přičiněním mění v upřímné zděšení, pocit zmaru a hněv. V porušeném světě, který je důsledkem hříchu ničen, jsou bolest a utrpení nevyhnutelné. Dokud nezačal na celé planetě řídit koronavirus, před tou realitou jsme možná utíkali. Teď ho už ale nelze ignorovat, stejně jako nelze ignorovat otázky života a smrti, na které nás upomíná. Cituji C.S. Lewise: *"My dokážeme ignorovat i potěšení. Bolest se však hlásí o své. Bůh k nám potichu mluví uprostřed našich rozkoší, hovoří k nám v našem špatném svědomí, ale nahlas křičí, cítíme-li bolest. Je to jeho megafon, který burcuje hluchý svět."* Koronavirus nám může posloužit i jako velký megafon a připomenout nám onu definitivní statistiku: totiž že každý jeden z nás zemře. Koronavirus, navzdory spoušti, kterou napáchá, nám může posloužit k velmi prospěšnému účelu: a to tehdy, přiměje-li nás k tomu, abychom se obrátili k Bohu, kterého jsme roky nebrali na vědomí; k Bohu, který měl na hlavě trnovou korunu – jen aby nás přivedl zpátky k sobě a přenesl nás do nového neporušeného světa, kde již není smrti.

Z knihy Johna C. Lennox Kde je Bůh v době koronaviru?

Štěstí je klid v tvém srdci. Štěstí je ve tvé režii. Šťastným tě nikdo neučiní, jen ty sám se můžeš učinit šťastným. Štěstí nezáleží na tom, kdo jsi, nebo na tom, co všechno vlastníš. Štěstí je nakažlivé. Čím šťastnější jsi, tím šťastnější jsou i lidé kolem tebe. Těš se sám ze sebe, měj se rád, konej dobro a otevři srdce vděčnosti. Buď šťastný, protože chceš být šťastný.

V JEŽÍŠOVĚ DUCHU

Svátky Letnic jsou starobylé. Dokazují to starozákonní knihy Leviticus a Deuteronomium. Byl to vlastně padesátý den po židovských Velikonocích. Původně se jím oslavovalo uzavření Sinajské smlouvy, Desatera. Zjevným způsobem se plnění této smlouvy projevovalo sklizní v "zemi oplývající medem a mlékem". Proto se v tento den slavnostně ukončovala sklizeň a děkovalo se za nový chléb.

V době novozákonní sestoupil padesátého dne po Velikonocích na apoštoly Duch Svatý a mnozí pak jejich prostřednictvím uvěřili v Ježíše. Byl to slibný začátek mesiášské sklizně, která má trvat až do konce světa.

Každoroční slavení této významné události je vhodnou příležitostí k tomu, abychom si připomenuli nekonečnou lásku Boha k nám, která se završila sesláním Ducha Svatého. Zároveň si v této chvíli můžeme uvědomit Boží přítomnost a působení Ducha Svatého ve světě, které lze i upozorovat na každém kroku.

Svatý Lev Veliký píše o síle působení Ducha Svatého mezi prvními křesťany: "Tuto víru, Duchem Svatým posílenou, nezastrašily ani okovy, ani žaláře, ani vyhnanství, ani oheň, ani zuření šelem, ani ukrutná muka pronásledovaných."

I společenství církve, přes nepřejícnost světa, je důkazem působení Ducha Svatého. Je to vidět především na jednotlivcích. Vždyť ovocem Ducha je "láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost" (Gal 5, 22-23), tedy kvalitní, plnohodnotný život.

Úžasné na tom je, že Duch Svatý nevytváří žádné kopie ani uniformní sériové výrobky. Každý, kdo se jím nechá vést, vyžívá v jediné dílo Boží milosti. Připomeňme si jen některé velké osobnosti církve: Petra, Pavla, Augustína, Ignáce z Loyoly, Editu Steinovou, Alberta Schweitzera, Matku Terezu... a nechme se jejich příkladem inspirovat.

Viliam Judák

Postní a velikonoční zamyšlení

Sedm darů Ducha Svatého

Duch Svatý, jenž v nás přebývá, chce učinit naši duši poddajnou, poslušnou a podrobenou svému božskému vedení a nebeským vnuknutím. Jsou to zákony jeho lásky, v jejichž zachovávání spočívá nadpřirozená blaženost tohoto přítomného života. K tomu jí propůjčuje sedm vlastností, které se téměř podobají těm sedmi právě uvedeným a které jsou v Písmu svatém (viz Iz 11, 2; Sk 2, 38) a teologií nazývány dary Ducha Svatého. Ty jsou nejen neoddelitelné od svaté lásky, ale též, jestliže všechno dobře uvážíme a správně řekneme, jsou hlavními ctnostmi, vlastnostmi a zvláštnostmi lásky.

Neboť:

Za prvé **MOUDROST** není ve skutečnosti ničím jiným než láskou, která cítí, okouší a dozvídá se, jak dobrotivý a laskavý je Bůh.

Za druhé **ROZUMNOST** není ničím jiným než láskou, která zaměřuje svou pozornost na to, aby uvážila a pronikla krásu věroučných pravd a mravoučných zásad, aby v nich poznala Boha, jaký je sám v sobě, a pak sestoupila z těchto výšin a poznávala jej také v jeho tvorech.

Za třetí **VĚDĚNÍ** naproti tomu není nic jiného než tatáž láska, která naši pozornost zaměřuje na to, abychom poznali sami sebe i ostatní tvory, a tím došli k dokonalejšímu poznání služby, kterou jsme povinni vůči Bohu.

Za čtvrté **RADA** je také láska, působí-li v tom smyslu, aby nás učinila pečlivějšími, pozornějšími a způsobilějšími ve volbě vhodných prostředků, jak Bohu dobře sloužit.

Za páté **LÁSKA**, jež povzbuzuje a pobízí srdce, aby vykonala, co rada rozhodla, že musí vykonat.

Za šesté **ZBOŽNOST** je láska, jež nám ulehčuje práci a vede nás k tomu, abychom se věnovali skutkům, které se líbí Bohu, našemu Otci, srdečně, rádi a s dětskou láskou.

Za sedmé a za poslední **BÁZEŇ** není ničím jiným než láskou, působí-li v tom smyslu, aby nás nechala prchat před tím, co se nelíbí Bohu, a vyhybat se tomu.

Jacques Philippe

Ve škole Ducha Svatého

Nový obraz Panny Marie u Lipové

Pokud projíždíte silnicí k obci Lipová, tak si můžete všimnout, že byl nedávno na levé straně instalován nový obraz Panny Marie (viz foto). Tento obraz, resp. nádhernou mozaiku, dílo jedné šikovné mladé ženy z Lipové, která nechtěla být jmenována, bylo požehnáno otcem biskupem Mons. Antonínem Baslerem minulý rok o slavnosti sv. Václava v lipovské kapli. Informovali jsme o tom v Pastýři č.7/r.24 v rámci ohlednutí za oslavami 90. výročí posvěcení kaple sv. Václava v Lipové. Tato mozaika Panny Marie je vlastně zasněným obrazem, který má Lipovjanům připomínat zasvěcení obce Lipová a jejích obyvatel právě Panně Marii. Kéž Pán na mateřskou přímluvu Panny Marie žehná nejen autorce mozaiky, z jejichž rukou vzešel i obraz Božího milosrdenství, který věnovala našemu kostelu, ale i všem obyvatelům obce Lipová.

Usmívej se! Úsměv nestojí nic a přináší ti mnoho. Usměj se, možná právě tvůj úsměv prozáří něčí život! Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel a nikdo není tak chudý, aby ho nemohl darovat druhým. Usmívej se a život se usměje na tebe.

JÁ POTŘEBUJI TĚ, TY JSI MÁ SÍLA, TY JSI POMOC MÁ, PŘIJĚ DUCHU SVATÝ.

Proč potřebujeme Ducha Svatého? Snažíme se žít svatě, ale nedaří se nám to. Snažíme se nehřešit, ale nejde nám to. Usilujeme žít podle Písma svatého, žít evangelium, ale selháváme. Snažíme se být dobrými matkami, dobrými otci, dobrými pracovníky, ale bez úspěchů. Příčina je v tom, že se o to snažíme sami, vlastními silami. Neprosíme o pomoc Ducha Svatého, aby přišel a dal nám sílu k tomu, co nám chybí.

Poslechněme si, co nám o Duchu Svatém říká evangelista Jan. Ježíš, když se loučil s apoštoly před svojí smrtí, jim říká: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky - Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. Ještě malou chvíli a svět mě už neužít, vy však mě užijete, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás. Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat“ J 14, 15-21.

Ježíš připravuje apoštoly na svůj odchod, přislubuje jim, že jim namísto něho dá Ducha Svatého, pošle Přímluvce, který bude s nimi navždy. Učedníci nezůstanou sirotky, Přímluvce, Utěšitel, který bude s nimi navždy. Nastoluje nový způsob vztahu. Je pro ně dobré, aby to nastalo, nebude to fyzická blízkost, ale nová zkušenost, citění srdcem. Duch Svatý je Duchem pravdy, stálost pravdy, stálost Boží lásky. Sami nejsme schopni milovat bez Ducha Svatého, Boží lásky, jak píše svatý Pavel v listu Římanům: „Když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se i nadějí, že dosáhneme Boží slávy. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ Ř 5, 1-2.5.

Duch Svatý je dar a není vznešenějšího Božího daru než je láska, jen jím se odlišují děti Božího království. Skrze Ducha Svatého jsou nám dávány i další dary, ale bez lásky nepřinášejí užitek. Znamením a projevem lásky je také společenství, a láska je obsahem společenství. Společenství je setkávání většího počtu duchovních a rozumných bytostí v lásce. Z čeho jiného pramení radost než z toho, že člověk miluje a je milován. Bůh je láska, a láska předpokládá někoho, kdo miluje, někoho, kdo je milován a lásku samu. V Trojici je tím, kdo miluje, Otec, zdroj a počátek všeho. Syn tím, kdo je milován, a Duch Svatý je láska, jíž se Otec a Syn milují. „Pravda je Syn, láska je Duch, moc je Otec.“ Musíme být přesvědčeni o tom, že vše pochází od Otce, skrze Syna, v Duchu Svatém. Jestliže Duch Svatý není nic jiného než Boží láska, láska k bližnímu, pak věta ze Skutků apoštolů: „Všichni byli naplnění Duchem Svatým,“ neznamena nic jiného než: „Všichni byli naplnění Boží láskou!“

Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplnění Duchem Svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutečích Božích!“ (Sk 2, 1-8. 11b).

Apoštolové učinili úchvatnou zkušenost s Boží láskou: že jsou milováni Bohem a že Boha milují. Byli doslova „pokřtěni“ v lásce.

To je natolik vyvedlo z míry, že vypadali jako opilí mladým vínem. Duch Svatý, který sestoupil na apoštoly, způsobil, že jim všichni cizinci v Jeruzalémě rozuměli. Proč? Protože mluvili jazykem lásky Ducha Svatého, kterému rozumí každý člověk. To je jazyk srdce, a kdekoliv je lidské srdce, tam se tomu jazyku rozumí, jazyk lásky je světový a rozumí mu všichni. Celé dějiny církve jsou dějinami jazyka Ducha Svatého. I my se v tomto jazyce zdokonalujeme. Mějme otevřená srdce, aby v nás mohl přebývat Duch Svatý a skrze nás miloval každého člověka, který potřebuje naši pomoc, naši lásku. Jen tak se můžeme přičinit, aby se církev, dílo Ducha Svatého, dotýkala nebe tam, kde žijeme.

Jestliže Letnice spočívají v živé a proměňující zkušenosti Boží lásky, proč je tato zkušenost většině věřících neznámá? Jak jim ji umožnit? Možná o ni dlouho prosíš, dlouho po ní toužíš, a pořád nic. Jeden zaručený prostředek. Boží láska vlévána do našich srdcí Duchem Svatým se šíří dvěma směry: je to láska, jíž Bůh miluje nás, a láska, jíž nás uschopňuje k lásce k Bohu a bližnímu. V Trojici směřuje Otcova láska k Synovi, ale nekončí v něm a skrze něj pokračuje v Duchu. Totéž se děje i mimo Trojici. Boží láska přichází k nám, ale nezastavuje se v nás: přichází, prochází námi a vede nás, abychom stejnou láskou milovali i my: „Milování, jestliže nás Bůh miloval, i my se máme navzájem milovat“ 1J 4, 11. Kdybychom jen Boží lásku přijímali a nepředávali ji dál, by bylo jako bychom chtěli zastavit tok řeky: stala by se z ní bažina. A jako déšť padá z nebe a nevrací se, dokud nesvlaží zemi a nedá vzklíčit semenům (srov. Iz 55, 10n), tak se ani Boží láska vlitá do našich srdcí nesmí k Bohu vrátit, dokud nevykoná svůj úkol a nepřinese plody.

„Ale Přímluvce, Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl“ J 14, 26. „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku“ J 15, 26-27.

Duch Svatý měl připomenout apoštolům všechno, co jim Ježíš říkal, když byl s nimi, co s ním prožili, co od něho viděli, aby mohli být Ježíšovými svědky. Také my potřebujeme připomínat všechno, co o Ježíšovi víme, všechno, co jsme s ním prožili, jak jsme zakusili jeho lásku, abychom dokázali o něm svědčit. K tomu potřebujeme sílu, moudrost, pomoc, potřebujeme Ducha Svatého. On vnáší do úspěchanosti řád. On je pokojem v neklidu. On je důvěrou v malomyslnosti, radostí v zármutku, mladostí ve stáří, odvahou ve zkoušce. On v životních bouřích spouští kotvu naděje. Duch Svatý nám brání podlehnout strachu, protože umožňuje vnímat, že jsme milovanými dětmi. Je Těшитelem, který předává Boží lásku, protože bez Ducha Svatého je křesťanský život zbavený lásky, která všechno sjednocuje.

Bez Ducha Svatého zůstává Ježíš postavou minulosti, s Duchem je živou Osobou dneška; bez Ducha je Písmo mrtvou literou, s Duchem je Slovem života. Křesťanství bez Ducha je moralismus bez radosti, s Duchem je život.

Proto nepřestávejme o Ducha Svatého prosit, každý den prosme o vedení Duchem Svatým, naslouchejme mu svým srdcem, nechme se jím vést. Kancionál 020:

Duchu Svatý, osvěcuj mě, veď mě, posiluj a utěšuj. Řekni mi, co mám dělat, dej mi své vnuknutí. Chci přijmout a uskutečnit všechno, co chceš ty, chci se podrobit tvému vedení. Daruj mi k tomu sílu, vytrvalost a nadšení.

Ludmila D.

Když se cítíš unavený, vyčerpaný, ustaraný, zavři oči a zhluboka se nadečchni, krátce zadrž dech a vydechni. Soustředěním na svůj vlastní dech mysl zaměstnáš něčím jiným a přestaneš myslet na vše ostatní. Nikdy nepodceňuj sílu hlubokého nádechu.

1.3.2020 Křížová cesta na „nevšovské“

1.3.2020 Postní aktivita pro děti – Blahoslavenství

7.3.2020 Duchovní obnova s P. Josefem Červenkou

5.4.2020 Květná neděle

12.4.2020 Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Tím nejvýznamnějším darem, který můžeš druhému dát, je porozumění. Porozumění je pochopení toho druhého, sdílení společných zážitků, radostí i smutků, krásných okamžiků i těžkých chvil, vrcholů i hlubin. Porozumění je být tolerantní a ne být majetnický.

Nová socha svaté Cecílie „z rukou“ Martina Cigánka

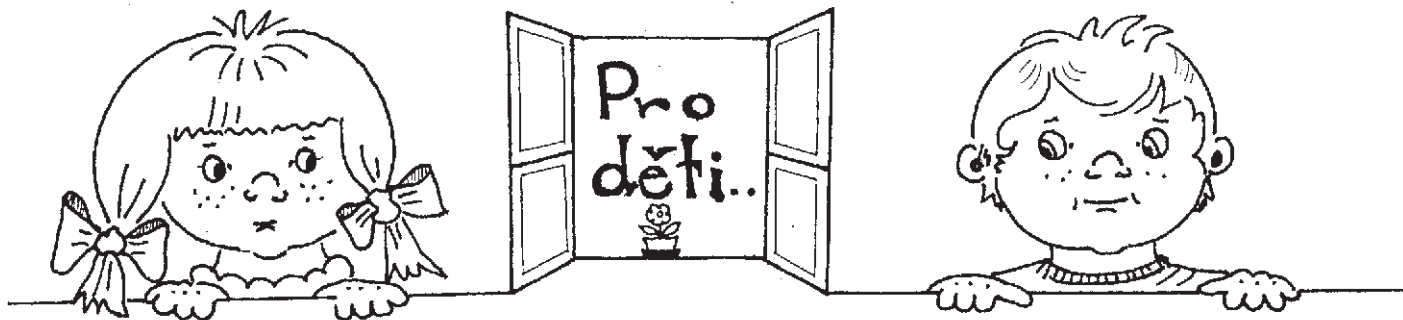

Malování kostela

O on-line přenos mši sv. v době koronaviru se starali pánové Martin Viceník a Pavel Meisl – MOC DĚKUJEME!!!

Díky, že jsi! Jak prosté, přitom právě tato slova mají velkou sílu. Uvědom si svoji jedinečnost, originalitu a sílu! Tvoje bytí je neskutečný zázrak, tvoje role v tomto světě je ničím a nikým nenahraditelná. Pojď naplnit poslání, se kterým jsi přišel na tento svět. Díky, že jsi!

Tři rádeci

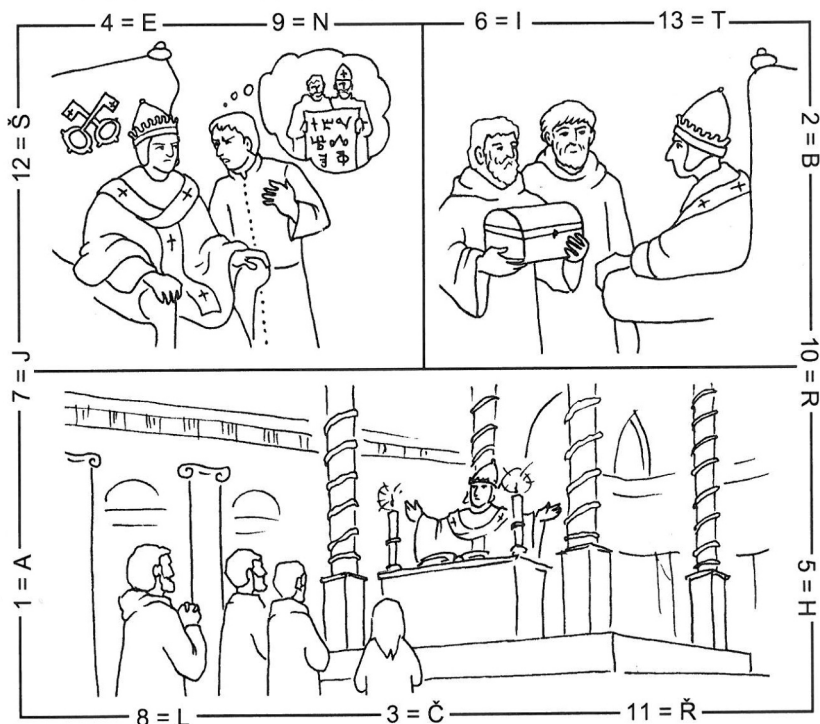
V jedné daleké zemi žil moudrý král, který příliš nevěřil šlechticům, a tak si vybíral své rádce mezi prostými lidmi. Dal po celý život na jejich rady a žil šťastným životem.

Jednou se mu však stalo neštěstí, kde byla každá rada drahá: zemřel

OBHAJOBA SLOVANSKÉ LITURGIE

Konstantin s Metodějem používali při bohoslužbě slovanský jazyk. Franským kněžím se to nelíbilo a stěžovali si u papeže. Do té doby se totiž mohla mše svatá sloužit jen ve třech jazycích. Bratři byli předvoláni k papeži do Říma. Papež Hadrián II. dal souhlas k užívání slovanského jazyka při bohoslužbě. Na oltář římské baziliky Panny Marie Sněžné (Santa Maria Maggiore) položil slovanské bohoslužebné knihy a sloužil zde slavnostní mši. Psal se rok 868.

Doplň k číslům dole písmena z rámu obrázků. Dozvíš se, jaké tři bohoslužebné jazyky se do tehdy používaly. Poznáš, jaké události jsou na obrázcích?

Tři bohoslužebné jazyky:

8	1	13	6	9	1	11	4	3	13	6	9	1
5	4	2	10	4	7	12	13	6	9	1		

mu jediný syn, který se měl stát jeho nástupcem. Král pak chodil celé dny jako tělo bez duše, až se nakonec přece jen odhodlal, že i tentokrát se zeptá svých oblíbených rádců. „Milí přátelé, jistě víte, co se v královském paláci stalo. Nejsem už tím, kým jsem býval dříve, chybí mi kus duše a nevím, co si mám počít. Zkuste mi, prosím, něco poradit! Vždycky jsem si vašich rad vážil a tomu, kdo mi opravdu poradí, jsem ochoten odkázat svůj trůn.“

První se přihlásil zedník: „Ctěný králi, já bych udělal to, co dělám vždycky. Když vidím dům a někde ho kus chybí, tak se to přece musí zazdít! A stejně tomu bude i s duší... tam, kde kus chybí, je třeba to něčím vyplnit. Ať tedy Jeho Veličenstvo pořádá zábavy, jezdí na lov, přijímá vyslance ze zámoří a pilně se stará o dvorní dámy – a všechno bude zase v pořádku.“

To krále příliš nepovzbudilo, a tak se obrátil na krejčího. Ten řekl: „Jasnosti, já bych udělal pravý opak. Totiž tak to také dělám vždycky: přece když je v šatech díra, tak se musí zašít, dát oba konce k sobě a stáhnout to! S vaší královskou duší to bude jistě podobné – musíte se chovat tak, jakoby se nic nestalo, jakoby vám nikdy nic nechybělo – a ne všude ukazovat, co máte kde dřavého! Když to vydržíte, každý si pak bude říkat, jaký jste šťastný člověk, a nakonec tomu uvěříte i vy sám.“

Král byl však ještě mrzutější. Byl to upřímný člověk, a kdyby musel něco předstírat, to by ho zarmoutilo ještě víc. S poslední nadějí, že se něco dozví, se tedy obrátil na zahradníka. Ten ale mlčel a nic neříkal. Pokynul mu tedy, ať také něco řekne. Konečně zahradník začal: „Milý králi, já toho moc neumím. Stejně, jako moji přátelé, bych musel dělat to, co dělám vždycky, na co jsem v životě zvyklý. Co bych tedy udělal? Nechal bych to zarůst! Já jsem na zahradě jenom od toho, abych okopával a zaléval – ale jak pěkně mi to vyrostlo, v to mohu jenom doufat, to už je vůle Boží! Proto bych ti radil, můj milý králi, abys neztrácel naději a v důvěře čekal, třeba i tobě má vyrůst v duši něco krásného.“

Dál už toho o králi mnoho nevíme. Snad jenom to, že v té zemi pak mnoho let vládli zahradníci. Byla to šťastná doba a země tenkrát jenom vzkvétala.

zdroj: www.lampa.cz/povidky

Byl jednou jeden člověk a ten měl osla a koně. Jednou, když byl na cestách, začal si osel stěžovat koni: "Já už nemůžu! Pokud nechceš, abych zemřel, vezmi si na sebe kus mého nákladu!" Kůň však o tom nechtěl ani slyšet. A tak se osel za chvíli skácel a uhynul. Pán potom přendal na hřbet koně celý náklad, který nesl osel, a k tomu také oslovu kůži! Kůň se neodvážil vzdorovat, ale sám pro sebe si pomyslel: "Já ubohý nešťastník! Kdybych neodmítl na sebe vzít kousek z nákladu, který nesl osel, nemusel jsem ho teď táhnout celý, a navíc i kůži toho mezka!"

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

„Jste věřící?“ „Ne, jsem ateista.“ „Opravdu?“ „Jakože je Bůh nade mnou!“

Desetiletého neposedu poslala maminka do náboženství. Když se odpoledne vrátil, ptá se ho, co se naučil. Děcko odpoví: „No, paní katechetka nám vyprávěla, jak Bůh vyslal Mojžíše za nepřátelské linie na záchrannou misi, která měla vyvést Izraelce z Egypta. Když se dostal k Rudému moři, nechal své ženisty udělat pontonový most a všechny dostal na druhou stranu. Potom vysílačkou požádal velitelství o leteckou podporu. Jejich bombardéry vyhodily most do vzduchu a mise byla splněna.“ „Počkej, tohle vám fakt říkala paní katechetka?“ „No, ne přesně. Ale kdybych ti řekl tak, jak to říkala ona, nevěřila bys mi.“

Můj Pane, myslím, že na mne můžeš být pyšný. Zatím jsem dnes nezhřešil, nezaklel, neublížil živému tvoru, neměl nemravnou myšlenku ani touhu. Jsem ti za to vděčný. Ale za pár minut musím vstávat, a pak asi budu opravdu dost potřebovat tvou pomoc!

Jeden mladý mnich se rozhodl, že odejde do horského kláštera a podstoupí těžkou zkoušku mlčenlivosti, která mu dovoluje říci jen dvě slova za deset let. Po prvních deseti letech jde za otcem představeným. Vejde do kanceláře, otec přikývne a on povídá: „Mizerné jídlo!“ Otec znovu kývne a ukáže rukou ven. Mnich tedy odejde. Uplyne dalších deset let a audience se opakuje. Mnich tentokrát říká: „Tvrďa postel!“ Konečně po třiceti letech mnich předstoupí před otce se zamračenou tváří a říká: „Odcházím odsud!“ A otec se jen tak mírně usměje a povídá: „Ani se nedivím. Co jste tady, pořád si jen stěžujete.“

Doktor, architekt a programátor diskutují o tom, které povolání je starší. Už došli na samý počátek, k rajské zahradě. Doktor povídá: „Lékařská profese je evidentně nejstarší, protože Eva byla stvořena z Adamova žebra, a to byl ohromný chirurgický výkon.“ Architekt zjevně nesouhlasí: „Vezměte si zahradu samotnou. Předtím byl jen chaos a prázdnota, než Bůh stvořil onu zahradu a celý svět. Takže Bůh musel být architekt.“ Programátor, který doposud jen poslouchal, se ozývá: „To je hezký, ale odkud myslíte, že se vzal ten chaos?“

Nedělní kázání se nekonečně vleklo. Kazatel dramaticky pravil: „Co ještě mohu říci?“ A z jedné lavice se ozval jasný hlas: „Ámen!“

zdroj: www.katolik.cz

Samé jedničky

„Nebeské království je podobné škole, ve které paní učitelka dala dětem závěrečnou písemku z matematiky. Některé děti byly dobře vychované, chytré a ukázněné, celý rok se pilně učily a už se těšily na zasloužené jedničky. Další žáci byli průměrní a procházeli celkem snadno s dvojkami a trojkami. Dalším počty moc nešly, ale rodiče jim platili doučování, aby nepropadli. Byli tam ale i žáci s poruchami učení a soustředění a také pár průšvihářů z narušených rodin, které své děti ani neposílaly každý den do školy.“

Chytré, nadané a pilné děti hned spočítaly všechny příklady bez chyby a zbytek hodiny si pod lavicí hrály s chytrými telefony. Ty průměrné se při počítání trochu zapotily, ale všechno stihly, i když s pár chybami. Ti, kdo chodili na doučování, počítali až do zvonění, nasekali nějaké chyby, ale určitě jim nehrozilo, že by propadli. Problémoví žáci ale do konce hodiny skoro nic nestihli – jen ten nejlehčí příklad, který dostávali pokaždé už od první třídy, takže ho znali z paměti.

Paní učitelka vybrala písemky, oznámkovala je a uzavřela klasifikaci. Když přišel den vysvědčení, začala si k sobě dopředu volat žáky, počínaje těmi nejslabšími, co skončili jako poslední. A představte si: Dostali samé jedničky! Když pak šli dopředu úspěšnější žáci, mysleli si, že dostanou něco víc, třeba třídní nebo ředitelské pochvaly, ale i oni dostali jen samé jedničky.

Přišlo jim to strašně nefér, a tak si paní učitelce stěžovali: Táhletli sotva chodili do školy, nedělali úkoly a nosili domů poznámky za špatné chování – a vy jste je ocenila úplně stejně jako nás, kdo jsme se celý rok pilně učili a byli vzorní a způsobilí!

Paní učitelka si jednoho z těch premiantů vzala stranou: Poslouchej, mladý příteli, já ti opravdu nekřivdím. Copak sis nezasloužil samé jedničky? Vezmi si vysvědčení a jdi to s rodiči oslavit do italské cukrárny; já ale chci ocenit i kluka z horší rodiny, aby pochopil, že je pro mě stejně důležitý jako ty. Nesmím ho snad za jeho snazení povzbudit? Tys měl v životě jen samé výhody. Štve tě, když ulevím těm, kdo poznali jen těžkosti?

A takhle to chodí v nebeském království. Poslední mohou být první a první poslední.“ (viz Mt 20, 1-16)

Alexandr Flek Parabible

Nejlepší investice mého života

„Pokud existuje Bůh, tak o něm musí být někde něco napsáno... Aha, asi to bude v Bibli... Zítra odpoledne půjdu do města a koupím si ji.“ Dvě myšlenky a jedno rozhodnutí, které změnily můj život. Stalo se to jednoho zimního večera ve věznici, během mé základní vojenské služby. Měl jsem službu dozorčího, tedy bachaře, abyste tomu rozuměli, a o Bibli jsem věděl jen tolik, že je to nějaká tlustá kniha. Podvědomě jsem věřil na „něco nad námi“, ale s osobním Bohem jsem se dosud nesetkal. A pak, z čista jasna odněkud přilétly ony dvě zvláštní myšlenky: „Pokud existuje Bůh, tak o něm musí být něco napsáno. Aha, asi to bude v Bibli.“

Ráno u snídani sdílím svůj záměr s kamarády: „Odpoledne po službě půjdu do města a koupím si Bibli.“ „Jó? Bibli?“ kluci to berou jako dobrý vtíp.

Je tam ovšem jeden kluk, jmenuje se Pavel. Nepamatuji se, že bych s ním už někdy seděl u stolu, ale to ráno seděl zrovinka vedle mě a ptal se: „Chceš Bibli? Jednu tu mám.“ „Za kolik?“ odpovídám. „Za stovku,“ říká a já na to: „Ok, беру.“ Přišlo mi, že je to dobrá cena za tak tlustou knihu. Světe div se, o patnáct minut později už držím Bibli v ruce, přinesl mi ji až do vězení.

Otevřel jsem ji a začal číst. Od začátku. Jen tak pro sebe. O Stvořiteli a stvoření, Adamovi a Evě, Kainovi a Ábelovi... Vnitřně jsem cítil, že přesně tohle jsem hledal, že to je ten zdroj o Bohu a od Boha, že je to prostě od něj. A tak mu věřím.

Věřím, že ty dvě myšlenky mně dal Bůh. Věřím, že ve mně vyvolal touhu mít Bibli. Věřím, že Pavel byl ve správný čas na správném místě a že skrze něho mi Pán tu Bibli dal. Věřím, že ta stovka byla nejlepší investicí mého života. Věřím, že nemám na tom žádnou zásluhu. Bůh sám způsobil, že jsem v něj uvěřil. Skrze Bibli.

Z brožury *Cesta víry/Cesta naděje*

Nespěchej tolik, vše má svůj čas. Spokojenost a úspěch přichází k tomu, kdo umí čekat a být trpělivý. Trpělivost je nejlepším přítelem moudrého člověka. Buď trpělivý, výsledky se dostaví – některé hned, jiné zítra nebo za měsíc, vše má svůj čas! Povzbuzuj se trpělivostí. Buď trpělivě trpělivý.

Deset způsobů, jak se modlit za Boží ochranu dospělých dětí

1. **Modlete se za to, aby byly vaše dospělé děti moudré a měly dobrý úsudek v tom, co mají dělat.** Moudrost je ochrana před nebezpečím víc, než si myslíme. "Vždyť Hospodin dává moudrost, z jeho úst vychází poznání a pravda. Štěstí uchovává pro poctivého, je štítem těm, kdo chodí bez úhony, brání stezky spravedlivých, střeží cestu svých věrných" (Př 2, 6-8).

2. **Modlete se za své dospělé děti, aby měly bázeň před Bohem, a nebály se člověka.** Strach z člověka způsobí, že se budou dopouštět hloupostí, hříchů a politováníhodných skutků. "Kdo se třese před lidmi, ten klade sobě léčku, kdo však doufá v Hospodina, má v něm svůj hrad" (Př 29, 29).

3. **Modlete se za to, aby vaše dospělé děti důvěřovaly Bohu a slovům Písma.** Důvěra v to, co Bůh chce a co koná, je udrží na správné cestě. "Každé slovo od Boha je vytříbené, on je štítem pro ty, kdo se za něj skryjí" (Př 30, 5).

4. **Modlete se za to, aby vaše dospělé děti žily v Boží blízkosti, kde jsou vždy v bezpečí.** Pokud budou zvát Boha do hlubin svého srdce, budou chráněné jejich stínem, ukryté před každým nebezpečím. "Kdo přebýváš v ochraně Nejvyššího, kdo dlíš ve stínu Všemocného" (Žalm 91, 1).

5. **Modlete se za to, aby vaše dospělé děti měly své útočiště v Bohu a prosily ho, aby je chránil.** Pak mu mohou důvěřovat, že je ochrání před každým nebezpečím a útokem ze strany nepřítele. "Řekni Hospodinu: Mé útočiště jsi a má tvrz, můj Bůh, v něhož doufám! Neboť on tě vysvobodí z léčky ptáčníka, ze zhoubného moru" (Žalm 91, 2-3).

6. **Modlete se za to, aby byly vaše dospělé děti ukryté v Pánu a slova Písma používaly jako svůj štít.** Je třeba, aby poznaly, že

Boží slovo je jako ochranný štít, který zastaví útoky nepřítele. "Ochrání tě svými perutěmi, uchýlíš se pod jeho křídla, štít a pavéza je věrnost jeho" (Žalm 91, 4).

7. **Modlete se za to, aby vaše dospělé děti nežily ve strachu z nebezpečí nebo nemoci.** Pokud budou svůj zrak upínat k Pánu, nemusí žít ve strachu z útoků, které se mohou objevit kdykoli, ve dne i v noci. "Nemusíš se bát noční hrůzy, šípu létajícího ve dne, moru, který se plíží ve tmě, náказы, jež pustoší o polednách" (Žalm 91, 5-6).

8. **Modlete se za to, aby se vaše dospělé děti nebály, i když se kolem nich budou dít zlé věci.** Neznaená to, že bychom je svým životem popírali, ale víme, že Bůh nám kryje záda, protože žijeme s ním. "I když padne po tvém boku tisíc a po tvé pravici deset tisíc, k tobě se přece nepřiblíží" (Žalm 91, 7).

9. **Modlete se za to, aby vaše dospělé děti pochopily, jaké jsou důsledky neposlušnosti vůči Boží vůli.** Mnoho lidí nechápe, že za neposlušnost se platí a že tato odplata je jednoho dne dostihne. Ale odměna za neposlušnost není žádnou "odměnou". "Svými očima jen můžeš hledět a spatříš odplatu bezbožníků" (Žalm 91, 8).

10. **Modlete se za to, aby vaše dospělé děti pochopily, že odměnou za život podle Boží vůle je Boží ochrana.** Pokud budou žít tak, jak chce Bůh, povede je po správné cestě, bude je chránit před jakýmkoli nebezpečím, zlem, zraněními a nemocemi. "Neboť Hospodin je tvé útočiště: za ochranu zvolil sis Nejvyššího. Nepřihodí se ti nic zlého a útrapa se k tvému stanu nepřiblíží" (Žalm 91, 9-10).

Stormie Omartianová

Síla modlitby za vaše dospělé děti

Sklenice

Profesor přišel do třídy se sklenicí – takovou, jaká se obvykle používá pro nakládání nebo konzervování potravin. Položil ji na katedru, pak se sklonil k zásuvce a vyndal z ní asi deset kamenů neptavidelných tvarů a pečlivě začal jeden po druhém vkládat do sklenice. Když byla sklenice úplně plná a žádný další kámen se do ní nevešel, zeptal se profesor žáků: "Je sklenice plná?" Všichni odpověděli, že ano. "Opravdu?" sehnul se pod stůl a zvedl ze země malý kbelík se štěrkem. Začal štěrku sypat do sklenice a lehce s ní přitom pohyboval, takže drobné kamínky zapadaly do mezer mezi kameny. Znovu se zeptal: "A teď je sklenice plná?" Nyní třída pochopila. "Asi ne," ozval se jeden hlas. "Dobře," odvětil učitel. Znovu se sehnul, vytáhl nahoru kbelík s pískem a pak sypal písek do sklenice. Zaplnil veškerý zbývající volný prostor ve sklenici. A opět se ptal: "Je sklenice plná?" "Ne," odpověděla celá třída sborem. "Správně," na to učitel. Vytáhl ještě džbán s vodou, začal vodu lít do sklenice, až ji naplnil po okraj. Žákům pak položil otázku: "Co mělo znamenat všechno to, co jsem vám tady předvedl?" Okamžitě se zvedla jedna ruka: "Znamená to: Není důležité, nakolik jsou nahuštěné úkoly, které máš splnit. Pokud budeš pracovat pořádně, vždycky se najde skulina k přidání něčeho dalšího!" "Ne. Vyplývá z toho následující poučení: Jestliže nevložíš dovnitř nejdříve kameny, už je tam nevložíš nikdy."

Co jsou "kameny" tvého života? Tvé děti, osoba, které dáš svou lásku, tvoji drazí, úroveň tvého vzdělání, tvé sny, čas, který věnuješ sobě, tvé zdraví... Pamatuj si, že máš tyto "kameny" umísťovat nejdříve, jinak se ti už nikdy do života nevejdou. Jestliže dáš přednost drobnostem (štěrku, písku), naplníš svůj život menšími věcmi. Budeš se zabývat jimi a nikdy neuznáš pravou hodnotu velkých a důležitých věcí. Zamysli se

nad tímto příběhem a polož si otázku: "Co jsou kameny mého života?" Vlož do sklenice nejdříve ty.

Bruno Ferrero Hvězdy pro duši

SCHODY

My ženy se často vlečeme domů obtěžkány nákupními taškami, dětskými kočárky, všelijakými odrážedly, saněmi, boby, koloběžkami, koly a ano, i dětmi, které již nemohly vykonat opravdu ani jeden malý krůček, aby došly domů. Bydlíme-li od druhého patra výše, jezdíme výtahem. V situacích, jaké jsem výše popsala, je to pochopitelný a blahodárný postup. Ovšem jsou i jiné situace.

Například jdeme s dopisem do schránky. Běžíme ráno pro čerstvé rohlíky. Vracíme se od kadeřníka a neneseme nákup. Zaběhlé postupy v naší mysli nám nedovolí nic jiného než to, co obvykle děláme se vši tou běžnou zátěží. Jet výtahem. Ale to by byla chyba. Schody totiž jsou ideální příležitostí k formování krásných nohou a posilování našeho dýchacího aparátu. Zadarmo a bez instruktora. Chůze pěšky po schodech nám poskytuje příležitost k malému výměnnému obchodu. Můžeme sami se sebou uzavřít dohodu, že když si přidáme u oběda knedlík nad plán, zamlsáme si u televize nebo neodoláme s dětmi v cukrárně, jdeme do schodů pěšky. Představa, jak nadbytečná kila trousíme po schodech, působí velmi uspokojivě.

Podobnou příležitostí k zušlechťování své postavy a posilování svého zdraví nám nabízejí nejrůznější úřady, obchodní domy či zdravotní střediska. Tam všude máme možnost výběru: výtah, či schody? Rozhodněte se alespoň jednou týdně pro schody.

Získáte tak malou týdenní radost, protože uděláte něco prospěšného pro důležité oblasti svého života. Zdraví a krásu.

Hana Pinknerová

Jedno potěšení týdně

Začni vnímat a prožívat přítomnost. Právě teď, tato chvíle je zázrak, který vzápětí bude jen vzpomínkou, minulostí. Dnešek je tvým největším bohatstvím, je to jediný dar a majetek, který ti nikdo nemůže vzít. Je to doba, nad kterou máš neomezenou moc. Máš plány a sny? Neodkládej je a začni je realizovat právě teď.

SVATBY

Michal Saifrt, Brno + Petra Kuželová, Lipová

KŘTY

Elen Marie Burešová
Jan Machálka
Dalimil Simeon Kopecký
Matyáš Švajda
Václav Pospíšil

POHŘBY

4.4. Petr Kubas, 1963, Slavičín
7.4. Jiří Frait, 1955, Divnice
8.4. Blažena Adámková, 1921, Petrůvka
6.5. Jiřina Gorecká, 1932, Slavičín
9.5. Jindřiška Častulová, 1933, Slavičín
15.5. Ing. Zdeněk Peléšek, 1960, Slavičín
16.5. Marie Raková, 1939, Petrůvka
23.5. Vojtěch Koseček, 1947, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

30.5. - 5.6. Rokytnice
6.6. - 12.6. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
13.6. - 19.6. Obadalová, Durdáková, Borová L., Tománková M., Kuželová L., Kuželová M.
20.6. - 26.6. Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová I.
27.6. - 3.7. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová J., Janoušková V.
4.7. - 10.7. Zlámalová J., Peniašková, Studeníková J., Lysáková, Dubská
11.7. - 17.7. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová M., Goňová J., Kovaříková M., Pfeiferová A.
18.7. - 24.7. Kozáčková L., Hudková V., Dulíková L., Ševčíková D., Žáková L., Štulířová, Bartošová
25.7. - 7.8. Bohuslavice
8.8. - 14.8. Hrádek 3
15.8. - 21.8. Chovančíková, Machů H., Humpolová st., Humpolová ml., Studenková A., Adámková
22.8. - 28.8. Rudimov
29.8. - 4.9. Petrůvka
5.9. - 11.9. Zupková P., Fojtíková I., Raková R., Durdáková E., Štěpančíková I., Šimoníková P., Koudelová L.
12.9. - 18.9. Hrádek 1
19.9. - 25.9. Hrádek 2
26.9. - 2.10. Hnilová L., Bothová M., Zvoníčková D., Kotásková, Koncerová V., Frolová, Vyoralíková
3.10. - 9.10. Mňáčková D., Cvešperová H., Hlavicová R., Koudelová T., Koudelová E., Argalášová D.
10.10. - 16.10. Nevšová

Krátké texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z Jarmily Mandžukové Každý den je nový začátek.

31.5. Slavnost Seslání Ducha Svatého (Jan 20, 19-23)
4.6. Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze (Mt 26, 36-42)
6.6. sv. Norbert (Mk 12, 38-44)
7.6. Slavnost Nejsvětější Trojice (Jan 3, 16-18)
11.6. Slavnost Těla a Krve Páně (Jan 6, 51-58)
13.6. sv. Antonín z Padovy (Mt 5, 27-32)
14.6. 11. neděle v mezidobí (Mt 9, 36 - 10, 8)
15.6. sv. Vít (Mt 5, 38-42)

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátosť nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

19.6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (Mt 11, 25-30)
20.6. Neposkvrněné Srdce Panny Marie (Lk 2, 41-51)
21.6. 12. neděle v mezidobí (Mt 10, 26-33)
24.6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele (Lk 1, 57-66.80)
28.6. 13. neděle v mezidobí (Mt 10, 37-42)
29.6. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů (Mt 16, 13-19)
3.7. Svátek sv. Tomáše, apoštola (Jan 20, 24-29)
5.7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy (Lk 10, 1-9)
11.7. Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy (Mt 19, 27-29)
12.7. 15. neděle v mezidobí (Mt 13, 1-23)
16.7. Panna Maria Karmelská (Mt 11, 28-30)
19.7. 16. neděle v mezidobí (Mt 13, 24-43)
22.7. Svátek sv. Marie Magdalény (Jan 20, 1.11-18)
23.7. Svátek sv. Brigity, patronky Evropy (Jan 15, 1-8)
25.7. Svátek sv. Jakuba, apoštola (Mt 20, 20-28)
26.7. 17. neděle v mezidobí (Mt 13, 44-52)
31.7. sv. Ignác z Loyoly (Mt 14, 1-12)
2.8. 18. neděle v mezidobí (Mt 14, 13-21)
4.8. sv. Jan Maria Vianney (Mt 14, 22-36)
6.8. Svátek Proměnění Páně (Mt 17, 1-9)
8.8. sv. Dominik (Mt 14-20)
9.8. 19. neděle v mezidobí (Mt 14, 22-33)
15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (Lk 1, 39-56)
16.8. 20. neděle v mezidobí (Mt 15, 21-28)
23.8. 21. neděle v mezidobí (Mt 16, 13-20)
24.8. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola (Mt 16, 13-20)
28.8. sv. Augustin (Mt 25, 1-13)
30.8. 22. neděle v mezidobí (Mt 16, 21-27)
6.9. 23. neděle v mezidobí (Mt 18, 15-20)
8.9. Svátek Narození Panny Marie (Mt 1, 1-16.18-23)
12.9. Jméno Panny Marie (Lk 6, 43-49)
13.9. 24. neděle v mezidobí (Mt 18, 21-35)
14.9. Svátek Povýšení sv. Kříže (Jan 3, 13-17)
16.9. sv. Ludmila (Lk 7, 31-35)
20.9. 25. neděle v mezidobí (Mt 20, 1-16a)
21.9. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty (Mt 9, 9-13)
23.9. sv. Pio z Pietrelciny (Lk 9, 1-6)
26.9. sv. Kosma a Damján (Lk 9, 43b-45)
27.9. 26. neděle v mezidobí (Mt 21, 28-32)
28.9. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa (Mt 16, 24-27)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplatí. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 28.9.2020 na Slavnost sv. Václava. Uzávěrka bude v neděli 13.9.2020. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článkách jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!